

Benedikt XVI taler til ungdommen

Hvordan blir man kjent med Kristus og blir Hans venn? Hva gjør man for at hver dag i livet skal bli fylt av glede? Hvordan tar man beslutninger som varer i det kristne liv? I dette utvalg tekster svarer paven på disse spørsmålene.

01.02.2007

Jesu venner

Apostlene var Jesu reisefølge og hans venner, de fulgte med Jesus ikke bare

på veien fra Galilea til Jerusalem, men også på en indre vei, der de lærte å tro på Jesus Kristus, ikke uten vanskeligheter for de var jo mennesker som vi.

Men nettopp av denne grunn, at de var Jesu reisefølge, hans venner, som lærte å tro langs en vanskelig vei, er de også våre ledsagere som hjelper oss til å bli kjent med Jesus Kristus, å elske Ham og å tro på Ham.

(Generalaudiens, 9. august 2006)

Filip: Nær Jesus

Vi kan forestille oss at Filip taler til oss også med disse tre ordene som jo innebærer et personlig engasjement. Også til oss sier han det han sa til Natanael: ”Kom og se”.

Apostelen innbyr oss til å komme og bli nærmere kjent med Jesus. Ja, vennskap, som betyr å virkelig bli kjent med den andre krever nærhet,

og den ikke bare krever det, men bygger delvis også på en slik nærhet.

Vi må heller ikke glemme, som evangelisten Markus skriver, at Jesus valgte ut de tolv i den vesentlige hensikt at "de skulle følge ham" (Mk 3, 14), det vil si at de skulle dele hans liv og lære direkte av ham ikke bare hvordan han oppførte seg men fremfor alt hvem han virkelig var, for bare på den måten, ved å dele hans liv, kunne de bli kjent med ham og deretter forkynne om ham.

Senere, i Efeserbrevet, sier apostelen Paulus at det viktige er "å bli kjent med Kristus" (se Ef 4, 20). Det viktige er derfor ikke fremfor alt å lytte til det han lærer, til hans ord, men å lære ham personlig å kjenne, det vil si hans menneskelighet og hans guddommelighet, hans mysterium og hans skjønnhet.

Han er ikke bare en Mester, men en Venn, han er enda mer, han er en

Bror. Hvordan skulle vi virkelig bli kjent med ham hvis vi forblir langt borte fra ham? Det er bare hvis vi befinner oss nær ham, hvis vi blir fortrolige med ham, står ham nær, at vi kan oppdage Jesu Kristi egentlige identitet. Det er nettopp det som gjør at vi blir minnet om apostelen Filip.

Det er derfor han ber oss om å ”komme” og ”se”, noe som betyr å begynne en kontakt som består i at vi lytter og får svar, i livsfellesskap med Jesus, dag etter dag. (*Generalaudiens 6. september 2006*)

Ungdommen og forpliktelser

Hellige Far, for nøyaktig ett år siden befant De Dem i Köln sammen med ungdommene og jeg tror De da opplevde at ungdommen er utrolig åpne og forberedte på å ta imot troens sannheter og at De selv ble meget godt mottatt. På den nært forestående reisen, har De da et spesielt budskap til de unge?

Først og fremst vil jeg si at jeg er svært glad for at det finnes ungdommer som vil være sammen, som ønsker å oppleve et trosfellesskap og som ønsker å gjøre det gode. Ungdommen har en svært sterk mottakelighet for det gode og vil selv gjøre det som er godt, vi trenger bare tenke på hvor populært det er å engasjere seg i frivillig arbeid.

Dette engasjementet, som innebærer at man i egen person ønsker å bidra med noe for å lindre nøden i verden er meget bra. Min første oppfordring til ungdommen ville derfor være: Engasjer dere for det gode! Søk alle anledninger til å gjøre godt! Verden trenger deres gode vilje, verden trenger at dere engasjerer dere!

Og deretter ville kanskje neste ord være: Det er viktig at dere tar beslutninger som dere siden holder! I ungdommen er man svært raus, men

når man siden tenker at man gir et løfte som gjelder hele livet, enten det er ekteskapet eller det viede livet, blir man redd.

Verden forandres i rasende fart. Hvis jeg nå må bestemme meg for noe som berører hele mitt liv med alt det uforutsette som kan skje, binder jeg da ikke opp min frihet og hindrer min bevegelsesfrihet?

Som svar på dette spørsmålet må vi på nytt bevisstgjøre dem om verdien av å ta endelige beslutninger, som når alt kommer til alt er de eneste som gjør det mulig for oss å vokse, å gå fremover og oppnå det som er det viktigste i livet, det eneste som ikke begrenser min frihet, men leder oss i riktig retning.

Å våge dette, dette spranget ut i det ukjente som er noe definitivt, det er å helt og holdent gripe livet, og det er et budskap jeg gjerne ville gi

ungdommen. (Intervju i
Castelgandolfo, 5. august 2006)

Utdanning: Mot til å ta avgjørende beslutninger

En virkelig utdanning bør skape mot til å ta avgjørende beslutninger, noe som i våre dager anses som en fotlenke som begrenser vår frihet, men som egentlig er nødvendig for at vi skal kunne vokse og gjøre noe ut av vårt liv, spesielt slik at kjærligheten i all sin skjønnhet kan modne og på den måten gi fasthet og mening til vår frihet.

Ut av denne omsorg for mennesket og dets utdanning vokser vårt ”nei” til alle svake og avvikende former for kjærlighet og falske oppfatninger om frihet, på samme måte som når man reduserer fornuften til å bare gjelde det man kan beregne og manipulere.

Egentlig er disse ”nei” samtidig ”ja” til den ekte kjærligheten, til

mennesket slik Gud har skapt det.
(*Tale i Verona, 19. oktober 2006*)

Hellighetens skjønnhet og den rike unge mannen

Fire nye helgener ber i dag om å bli æret av den universelle Kirken. De er Rafael Guízar y Valencia, Felipe Smaldone, Rosa Venerini og Teodora Guérin. Deres navn vil alltid bli husket.

Som kontrast til dem tenker vi straks på “den rike unge mannen” som evangeliet vi nettopp hørte forteller om. Denne unge mannen har forblitt anonym, men hvis han hadde tatt imot Jesu innbydelse, ville han blitt en av Jesu disipler, og antakelig ville evangelistene ha notert navnet hans.

Dette faktum gjør at vi straks kan få øye på temaet for ordets liturgi denne søndagen. Hvis mennesket setter sin lit til denne verdens rikdommer, da lærer det ikke å

forstå den sanne meningen med livet og den sanne gleden. Men hvis det stoler på Guds ord og forneker seg selv og sine rikdommer for himmelrikets skyld, da virker det som det taper mye, men i virkeligheten vinner det alt.

Helgenen er nettopp den mann eller kvinne som med glede og gavmildhet besvarer Kristi kall, forlater alt og følger ham.

På samme måte som Peter og de andre apostlene, på samme måte som den hellige Teresa av Jesus som vi i dag feirer og på samme måte som utallige andre Guds venner, fulgte også de nye helgenene denne evangeliske veien. Den er krevende, men den fyller hjertet og de fikk – foruten prøvelser og forfølgelser – ta imot ”hundre ganger mer” allerede i livet her på jorden og siden i det evige livet. (*Preken 15. oktober 2006*)

Gleden hos den som setter sin lit til Gud

Men hva skal vi gjøre for å bli helgener, for å bli Guds venner?

På dette spørsmålet kan man først svare negativt: For å bli helgen er det ikke nødvendig å utføre uvanlige handlinger eller verk, heller ikke å ha eksepsjonelle talenter. Deretter kommer det positive svaret: Det er fremfor alt nødvendig å lytte til Jesus og følge ham uten å dvele altfor mye ved vanskene det kan innebære.

”Dersom noen vil tjene meg, må han følge meg, og der jeg er, skal da også min tjener være. Og den som vil tjene meg, ham skal min Far bringe til heder og ære.” (Jo 12, 26)

De som setter sin lit til ham og elsker ham oppriktig, vil på samme måte som hvetekornet som ligger begravd i jorden, akseptere å dø fra seg selv, for de vet at den som ønsker å bevare sitt liv mister det, men den

som gir seg selv hen for andre, han kommer til å frelse sitt liv inn i det evige liv (se Jo 12, 24-25).

Kirkens erfaring viser at alle former for hellighet, selv om de følger forskjellige stier, alltid går gjennom korset, gjennom oppgivelsen av seg selv.

Fortellingene om helgenens liv viser menn og kvinner som var lydige overfor de guddommelige hensikter og har møtt ubeskrivelige prøvelser og lidelser, forfølgelser og martyrium.

Men de har stått fast ved å oppgi seg selv, de har ”kommet ut av den store lidelsen”, leser vi i

Åpenbaringsboken. ”De har tvettet sine klær og gjort dem hvite i Lammets blod” (Åp 7, 14). Deres navn står skrevet i livets bok (se Åp 20, 12). Deres evige bolig er Paradis.

Helgenenes eksempel er for oss en oppmuntring til å følge samme vei som de, å føle gleden hos den som setter sin lit til Gud, siden den eneste anledningen dysterhet og ulykke for mennesket er å leve langt borte fra ham.

Hellighet krever en vedvarende anstrengelse, men det er mulig for alle å oppnå den, for fremfor alt, og mer enn et menneskes verk, er den en gave fra Gud, som er trefoldig hellig (se Jes. 6, 3). I den andre lesningen sier apostelen Johannes: ”Se hvilken kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn – ja, vi er det!” (1 Jo 3, 1)

Altså, det er Gud som først har elsket oss og som i Jesus har gjort oss til sine adoptivbarn. Alt i vårt liv er en gave fra hans kjærlighet.

Hvordan er det mulig å forbli likegyldig overfor et så stort mysterium? Hvorfor besvarer vi ikke

den himmelske Fars kjærlighet med et liv som takknemlige barn? I Kristus ga han seg selv helt og fullt og han kaller oss til en personlig og dyp relasjon med ham selv.

Jo mer vi derfor etterligner Jesus og forblir forent med ham, jo mer lærer vi den guddommelige hellighets mysterium å kjenne. Vi oppdager at han elsker oss med grenseløs kjærlighet og det gjør at vi på vår side vil elske våre brødre.

Å elske innebærer alltid at man avstår fra seg selv, at man ”mister seg selv” og det er nettopp dette som gjør oss lykkelige. (*Preken 1. november 2006*)

Ungdommen

Ungdommene ønsker å finne ut om Gud eksisterer og hva han sier til dem. Derfor har de en viss mottakelighet, trass i alle vanskeligheter som vår tid fører med

seg. De har også en stor grad av entusiasme.

Derfor bør vi så godt vi kan prøve å holde den flammen levende som kommer frem ved anledninger som for eksempel

Verdensungdomsdagen. Hvordan skal vi gjøre det? Det er et spørsmål vi alle stiller.

Jeg tror at det ville være mulig at man under en biskops overoppsyn prøver å integrere ungdommene i menighetens liv slik at de på den ene siden blir til menighetens surdeig og på den andre siden kan få hjelp fra personale utenfor menigheten. Disse to tingene burde kunne forenes.

Det er viktig å foreslå for ungdommene at de bør delta i bispedømmets liv, ikke bare innen menigheten, men også i forskjellige andre sammenhenger. Først deretter kan de hjelpe sine respektive

menigheter. Vi bør oppmuntre alle initiativ som går i den retningen.

Jeg tror at det er svært viktig i våre dager å la ungdommen skaffe seg erfaring fra frivillig arbeid. Det er svært viktig at ungdommene har et alternativ til diskoteket, vi må tilby dem alternativer der de ser at de er nødvendige, at de kan gjøre noe bra.

Når de unge føler denne inspirasjonen til å gjøre noe godt for menneskeheten, for enkeltmennesker, for en gruppe, blir de stimulert og ønsker å gi seg hen og også de vil finne den positive veien som ligger i et løfte, i en kristen etikk. *(Møte med prester, Castelgandolfo, 31. august 2006)*

Humor

Hvilken rolle spiller humor og munterhet i pавens liv?

Jeg er ikke en person som støtt og stadig klekker ut morsomme historier. Men å kunne se det gledelige og ikke ta seg selv altfor alvorlig, anser jeg for svært viktig og jeg vil også si at det er nødvendig for mitt embete.

En forfatter sa at engler kan fly fordi de tar lett på seg selv. Kanskje vi også så å si kunne fly litt hvis vi ikke tilla oss selv så stor vekt. (*Intervju i Castelgandolfo, 5. august 2006*)

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
benedikt-xvi-taler-til-ungdommen/](https://opusdei.org/nb-no/article/benedikt-xvi-taler-til-ungdommen/)
(19.03.2026)